

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Нівноч над
САНКТАФРАКСОМ
ЛЕГЕНДИ СВІТОКРАЮ

Дол Стюарт
Кріс Рідел

Тернопіль
“Навчальна книга – Богдан”

алеко-далеко звідси, випинаючись уперед, мов бушприт могутнього скам'янілого корабля, навісає над безоднею Світокрай. Колись тут із найдалшого виступу скелі спадала вниз бурхлива Крайріка. Сьогодні ж ця річка мілка і повільна. Її джерело, знане з легенд як Верхоріччя, ось-ось пересохне, а струмки та притоки, які колись живили Крайріку, сходять нанівець. У широкому і дедалі багністішому річковому гирлі стоїть Нижнє місто — велетенське скупчення тісних халуп та злиденних куренів. Його населяють, тиснучись у вузьких вуличках, племена і народи Світокраю, люди та всілякі чудернацькі істоти.

Брудне, перенаселене і нерідко жорстоке, Нижнє місто — це ще й серце всіх ремесел і торгівлі, як законного, так і карного підприємництва. Місто гуде, метушиться і кипить енергією. Кожен городянин навчений якогось ремесла, належить до свого цеху і живе в якомусь певному кварталі. Звідси — інтриги, змови, запекла боротьба і безперервні чвари: квартал протистоїть кварталові, цех — цехові. Єдине, що об'єднує їх усіх, — це їхнє волелюбство.

Кожен, хто живе у Нижньому місті, — вільний. Виникнувши у добу другого Великого переселення, це місто правило за притулок усім, хто тікав від життя під диким і нестерпним гнітом Темнолісу. Розробляючи статут майбутнього сельбища, його засновники найбільше дбали про те, щоб усі визнавали їхнє творіння незалежною осадою. Мешканці Нижнього міста дотепер над усе дорожать своїми вольностями. Якщо ж комусь спаде на думку поневолити вільного міщанина, кара йому одна — смерть.

У середмісті увагу привертає величезне металеве кільце, в і дякого просто в небо тягнеться довжелезний важкий ланцюг. Другий його кінець утримує величезну летючу скелю.

Як і решта своїх посестер, вона народилася в Каменосаду: випнулася із землі й росла собі, потім її виперли на земну поверхню молодші скелі, пророслі зісподу, а вона й далі збільшувалась у розмірах. Коли вона, розростаючися, стала така легка, що ось-ось мала знестися вгору, до неї прикували ланцюга. На тій скелі звели величне летюче місто Сантафракс.

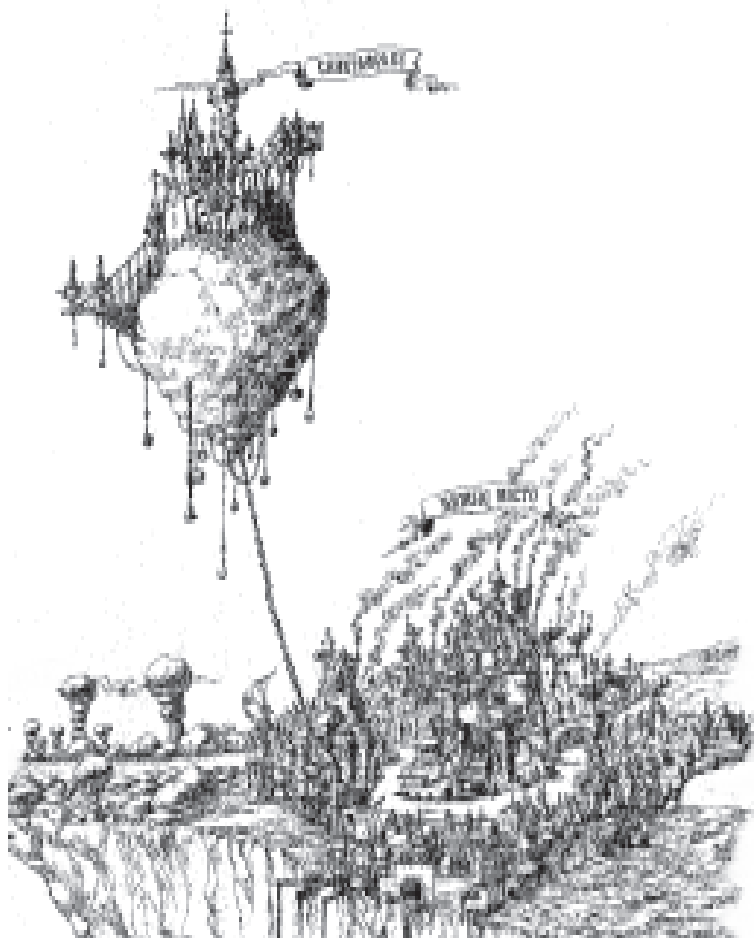
Чудові школи та коледжі Сантафракса здобули йому славу осередку освіченості, міста вчених, алхіміків та їхніх учнів. Предмети, студійовані тут, такі самі незрозумілі, як і затятість їхніх апологетів. Проте попри всю показну атмосферу вченої поблажливості й толерантності, Сантафракс є постійним вогнищем ворожнечі та гризні між різними групами. Однак же гризня гризною, а в сантафраксців була все ж і спільна мета — вивчення погоди.

Задля цього весь учений люд — від мжичкомірів і мрякощупів до вітроловів і хмароглядів — денно і нічно вивчає, аналізує, описує та класифікує зміни кліматичних умов, зміни, які зароджуються в неосяжному відкритому небі, далеко за Світокраєм.

Саме там — в отій безмежній, не позначеній на жодній мапі світу пустці, куди зважувалися йти лиш одиниці і звідки ніхто не вертався, — творить погоду Матір Бур. Білі шторми та шквали-духовії — її рук справа; а ще насилає вона

дощі, які приносять смуток, вітри, від яких божеволіють, і густі сірчані тумани, які позбавляють змислів і зле жартують із життям світокраян.

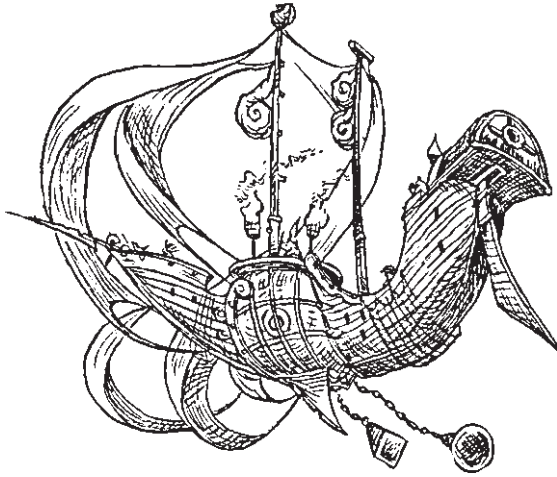
У сиву давнину вчений Архемакс у вступі до своєї “Тисячі блискучих афоризмів” писав: “Хто збагнув погоду, той збагнув Світокрай”. Теперішні санктафракські вчені вчинили б дуже мудро, якби ніколи не забували його слів, бо, у самітнівшись у своєму плавучому місті, вони ось-ось забудуть про зв’язок між цими двома поняттями.

Темноліс, Каменосад, Крайріка, Нижнє Місто і Сантафракс — назви на карті.

Та за кожною з цих назв криються тисячі історій — історій, які були записані у прадавніх сувоях, історій, які передаються від покоління до покоління — історій, що їх розповідають і тепер.

І та, що ти прочитаєш зараз, — лише одна з них.

· РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ·

ВІДКРИТЕ НЕБО

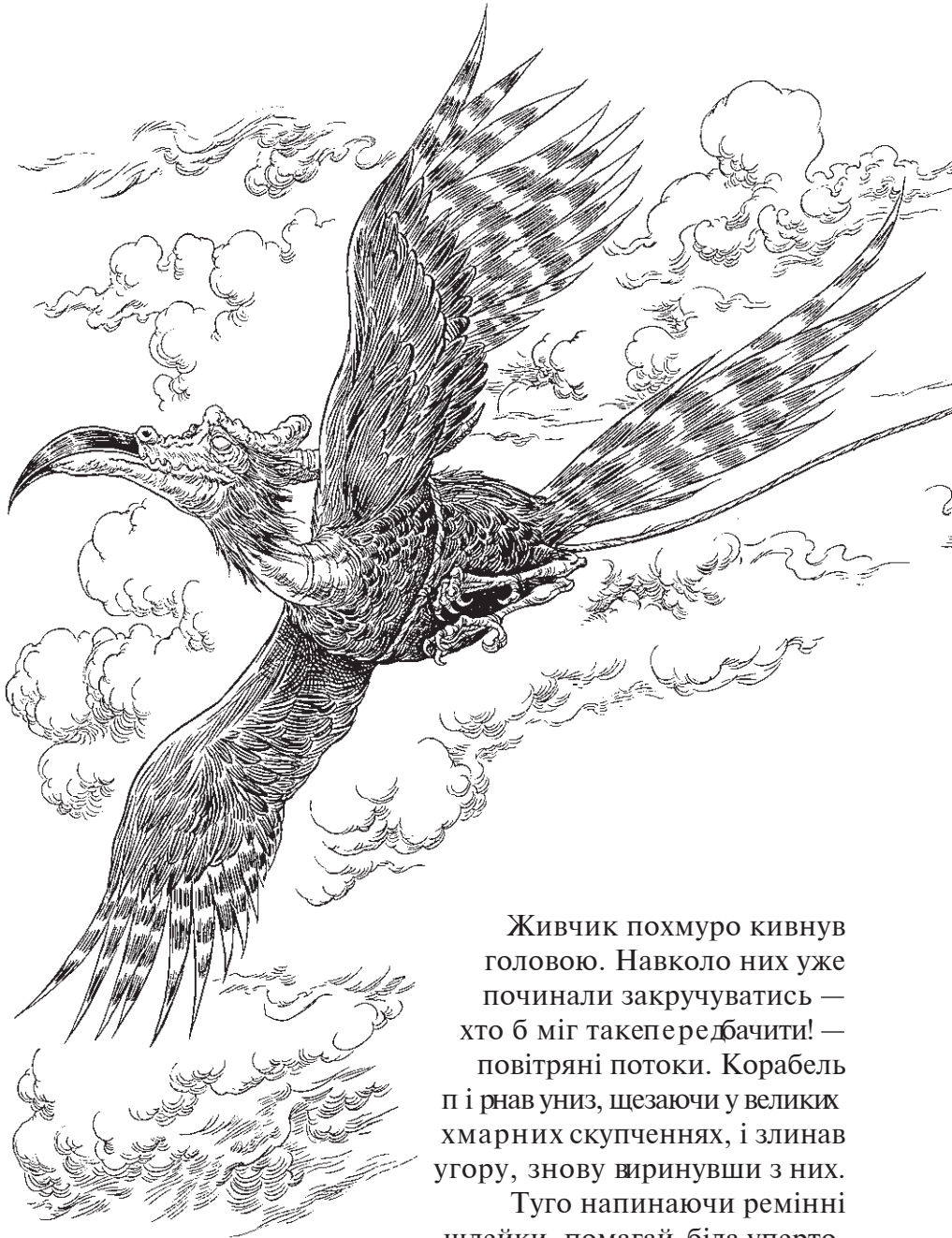
Фен-ген у неозорому захмар'ї, туго напнувши вітрила, розтинав розріджене повітря самітний небесний корабель. Попереду, на кінці прив'язаної до бушприта линви, лопотів чорно-білими крильми величезний птах, ведучи судно все далі й далі, у те місце, яке наганяло жаху на все живе у Світокраї, — у відкрите небо.

— Прямо по курсу буремний вихор! — закричав із кокону помагай-біди на вершечку грот-щогли невеличкий ельф-дубовик. Із жаху він аж повискував. — Просто страхіття якесь!

Внизу, на капітанському містку “Позасвітнього гарцівника”, юний капітан небесних піратів у камізельці з волорожачої шкіри тремтливими руками підніс до очей далекогляда. Він навів об'єктив на темну, розвировану повітряну масу, і серце йому тьохнуло. Наближався справді страхітний вихор! Величезні молочно-білі хмари немовби зсідалися і опадали, а потім їх засмоктувало у величезну криваво-червону горловину з чорнильною чорнотою посередині, яка загрожувала цілком поглинути і крихітний небесний корабель.

— Бачу, Шпуляре! — гукнув ельфові юний капітан.

— Пане капітане, воно суне на нас зі швидкістю сто ступнів на секунду, — закричав Шпуляр, вочевидячки панікуючи. — Ще трохи — і воно нас накриє.

Живчик похмуро кивнув головою. Навколо них уже починали закручуватись — хто б міг таке передбачити! — повітряні потоки. Корабель пірнав униз, щезаючи у великих хмарних скупченнях, і злинав угору, знову виринувши з них.

Туго напинаючи ремінні шлейки, помагай-біда уперто, невтомно летів далі.

— Суше
божевілля! — бубонів до-
вготелесий стерничий із гос-
трим обличчям, прибраний у яс-
кравий парчевий каптан. Він стяг
із голови величезну трикутку і витер спіт-
ніле чоло. — Він же тарганить нас просто у смерч!

— Сльото, ми летимо туди, куди нас веде помагай-біда! —
прокричав Живчик.

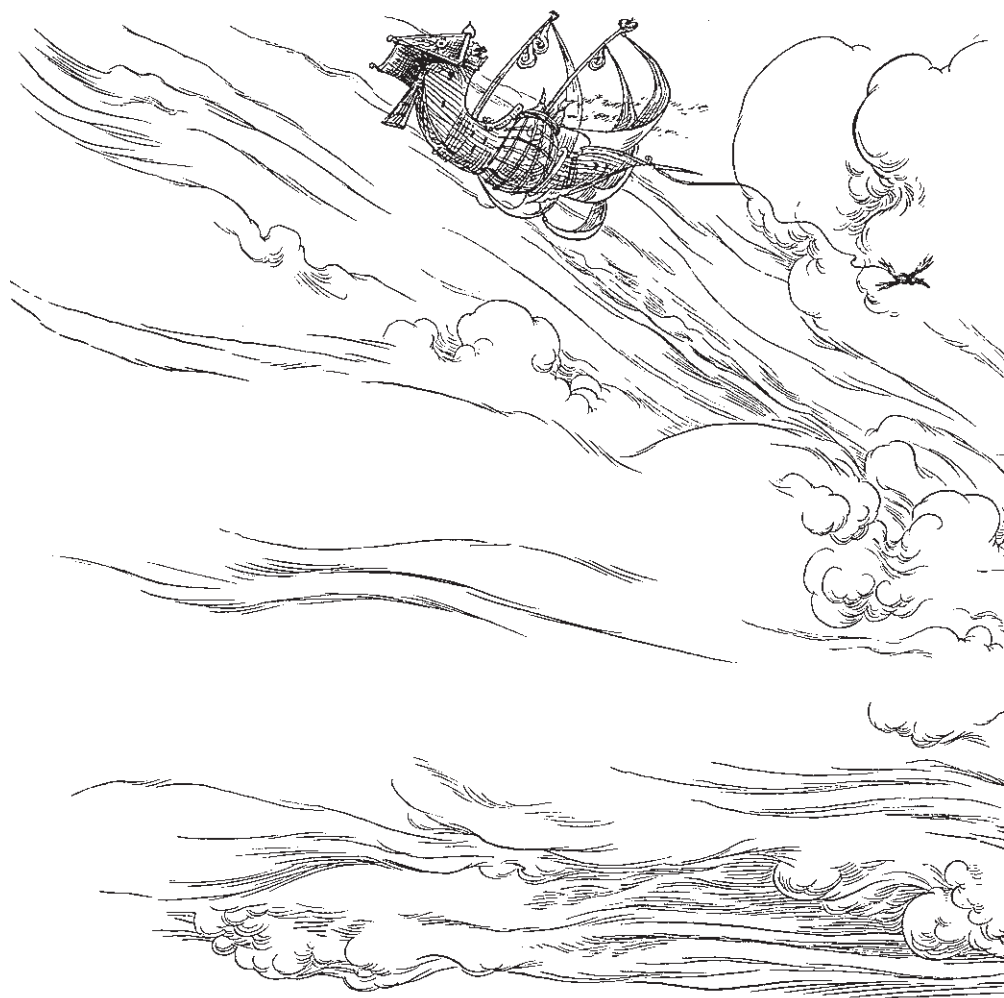
— Так... але... — жалісно заскиглив Сім'якрил Сльота.

— Сльото! — знову гукнув Живчик, — Пам'ятай: зараз
ми всі заодно. І не забудь перевірити, чи міцно прикріплені
оті чардакові троси.

Щось бурмочучи собі під ніс, стерничий пішов викону-
вати капітанів наказ. На нижньому чардаку він надібав де-
белого плескатоголового гобліна, що з побілілими від жаху
очима прикипів до снастей.

— Нічого страшного, Смілоголове, — процідив крізь зціп-
лені зуби Сльота. — Якщо наш юний капітан справді вірить,
що ота обдерта перната шкапина доправить нас до його не-
відь-коли зниклого батька, а не наразить на певну смерть
у серці бурі, то хто ми такі, щоб сперечатися?

— А й справді, хто? — озвалася куца постать, червона
шкіра якої і таке саме волосся промовисто свідчили, що це
живолуп із Темнолісу. — Ви йшли до капітана Живчика так
само, як і ми всі. А ще я гадаю, і решта зі мною погодяться,
що ми добачили в ньому щось особливе — так само, як він

добачив його у кожному з нас. Нас кілька обраних, і ми доведемо нашу справу до кінця.

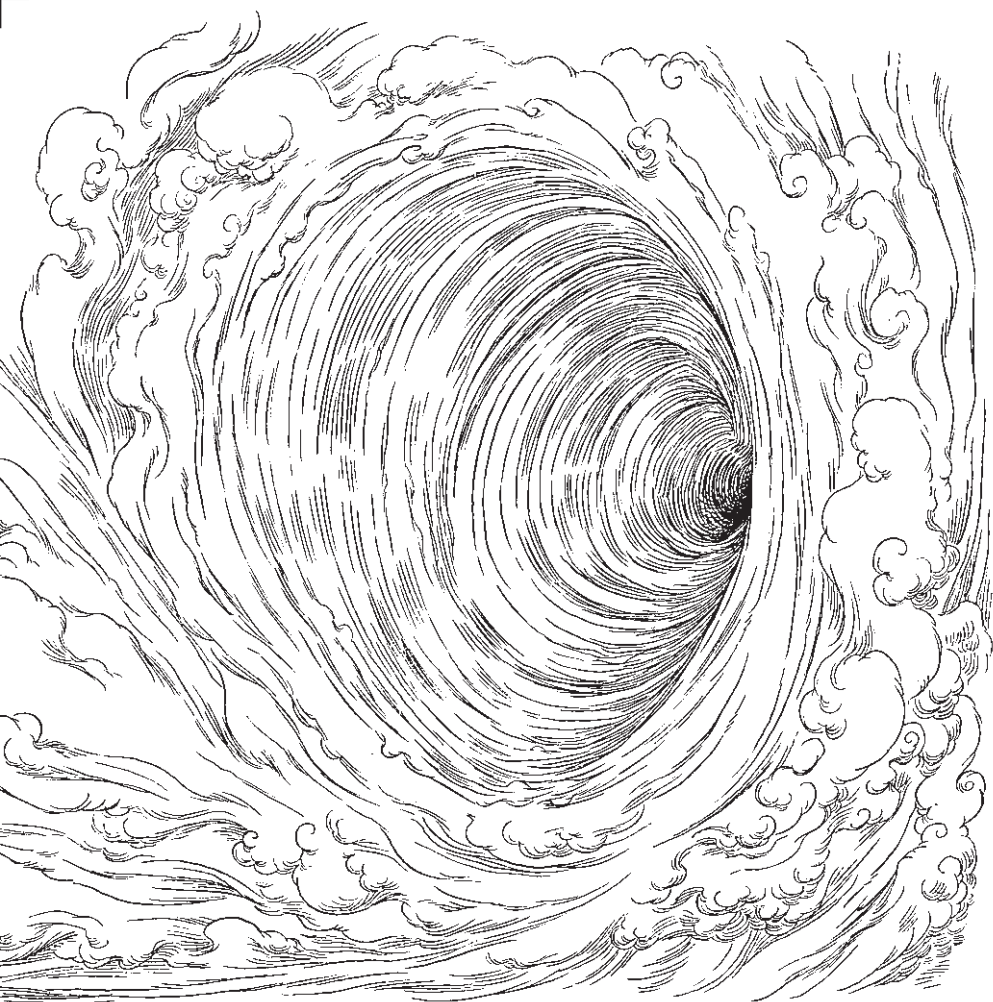
— Так, а чом би й ні, — непевно відповів Сльота, — тільки кінець, здається, куди ближчий, ніж я думав.

— До вихору сто тисяч ступнів і він наближається, — долинув із кокона тривожний Шпулярів гук.

— Тут, Сльото, не штука і злякатися, — просичав чийсь тихий голос із темряви за їхніми спинами.

Сльота полишив чардаковий трос і обернувся.

— Гайорибе, ти знову читаєш мої думки? — запитав він.

Гайориб відсахнувся. То була тендітна, схожа на рептилію істота з перетинками на руках і ногах та з величезними лапатими вухами, які безперестанку тріпотіли.

— Нічого не можу з цим удіяти, — вибачився він. — Така наша, водоблудів, особливість. Ба! Я можу тобі сказати ще дещо. Юний капітан добре знає цього птаха. Хлопець був поруч у момент його народження, а отже, помагай-біда мусить завжди і всюди оберігати його, аж поки хтось із них двох покине цей світ. Не хто інший, як цей птах знайшов Живчикова батька на понівеченому кораблі у відкритому